

дайджест найцікавішої інформації та аналітики: ВЕБСАЙТИ, ЕЛЕКТРОННІ ТА ДРУКОВАНІ ЗМІ УКРАЇНИ, ets

www.eko-bud.com.ua

Щочетверга с.8

Добрий ранок!

ТЕЛЕ
РАДІО
ІНТЕРНЕТ

НОВИНИ

№47
(299),

24 листопада

—

1 грудня

2011 р.

Четверговий випуск

Існує досить світла для тих, хто хоче бачити, і досить мороку для тих, хто не хоче. Б. Паскаль

Янукович не виключає, що євроінтеграція України може бути поставлена на паузу

Президент України Віктор Янукович не виключає, що євроінтеграція України може бути "поставлена на паузу".

Про це він сказав, відповідаючи на запитання журналістів на спільній прес-конференції з Президентом Литви Далею Грібаускайте у вівторок в Києві.

В.Янукович наголосив, що на сьогодні практично завершено переговори щодо підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом і залишилось ухвалити лише політичне рішення, зокрема, підписати, а потім ратифікувати цю угоду парламентами країн-членів ЄС.

Президент не зміг сказати, як проходитиме цей процес. "Ми бачимо, що є політики і є країни, які вважають, що Україна ще не досягла тих критеріїв, які пред'являються нашій країні", - зазначив він.

За словами В.Януковича, можливо, доведеться зробити паузу, як це вже було у питанні євроінтеграції України. "Це можна зробити і зараз", - сказав він.

Водночас В.Янукович наголосив, що процес євроінтеграції загалом для України не буде припинено, оскільки у країні продовжуються реформи.

Він вкотре підкреслив, що для України є дуже важливою фіксація в Угоді про асоціацію перспективи членства у ЄС.

За словами Президента, деякі політики говорять, що цей пункт може ускладнити ратифікацію угоди у деяких парламентах. "Але в нас оптимістичний настрій. Ми виконуємо сьогодні партнерські зобов'язання, які взяли на себе", - сказав він та нагадав, що Україна завершила переговори щодо створення зони вільної торгівлі з ЄС, виконала першу частину плану дій зі встановлення безвізового режиму.

"Це факти, які є реальністю. Решта буде залежати від деяких обставин", - сказав В.Янукович, додавши, що ще багато часу до грудневого саміту Україна-ЄС, і переговорний процес триває.

"Занепокоєння, яке існує, воно є і в нас", - сказав він.

Як влада впливала на вибори у 2004 році? Спогади активістів

"...Політизована людина в українській глибинці завжди вважалася трохи хворою на голову. Але втрапити в суд - означає повернути до себе увагу, чого люди, в тому числі і задіяні у виборчому процесі - панічно бояться. Їм краще сидіти у своїй зручній нірці..."

3 нагоди 7-річчя Помаранчевої революції "Історична Правда" запитала у громадянських активістів, які успішно доклалися до переголосування фальсифікованих результатів виборів:

"Які методи впливу на виборчий процес застосовувала у 2004 році влада, як їм ефективно можна було протидіяти тоді і які методи захисту свого голосу можна застосувати на виборах-2012?"

Володимир В'ЯТРОВИЧ, у 2004 - один із координаторів "Чорної Пори", у 2011 - голова Вченої ради Центру досліджень визвольного руху: Кампанія 2004-го була однією з найбільш грубих. Своєрідною репетицією були вибори в Мукачеві весною того року, де влада показала силу - на виборчі дільниці вривалися бригоголови, залякували спостерігачів, викрадали бюлетені.

Водночас це була й репетиція для опозиції - тому що на виборах діяли громадянські активісти, а одним із впливів на владу було наметове містечко. Як це було у 1990-му, 2000-му, а потім і в листопаді-грудні 2004-го.

Один із початкових інструментів - незаконна агітація і змушування до голосування за одного кандидата. Це нагадувало радянські часи, коли студентів почали зганяти на передвиборчі мітинги. Одна з наших активісток у Херсоні - Любов Єрьомічева - навіть подала до суду на ректора.

До речі, і яєчний теракт стався якраз під час одного з таких мітингів - коли івано-франківських студентів зігнали на підтримку провладного кандидата. Це стосувалося не тільки студентів, а й робітників, особливо на великих індустріальних підприємствах. Адмінресурс впливав не тільки на бюджетників, але й на робітників.

Тоді існували так звані "відкріпні талони" - документи, які випускалися на дільниці конкретного виборця і дозволяли йому голосувати не за місцем проживання. Таких людей, яким випускали одразу по кілька таких талонів, переміщували з

місця на місце цілими заводами і вони голосували по кільком відкріпним талонам кілька разів.

Метод протидії - 21 листопада 2004 року на метро "Харківська" "Чорна Пора" зупинила колону з чотирьох таких автобусів, яких вивозили в напрямку Полтави. Це була якась енергетична компанія, якщо я не помилюсь. Хтось із співробітників цієї компанії нам ізвечора подзвонив - активісти вранці знайшли цю колону, яка формувалася на метро, і полягали під автобуси, заблокувавши рух.

Приїхала міліція, потім журналісти, і люди просто поросходилися. Більшості з них було соромно, ніхто не виступив на захист свого права голосувати за відкріпними. Перед переголосуванням (так званим "третім туром") відкріпні талони вже відмінили.

Ручки з невидимим чорнилом у виборчих кабінках - людина ставить хрестик, але до моменту підрахунку її позначка зникає. Це здається параноєю, але нам кілька разів дзвонили спостерігачі - адекватні люди, які доповідали про такі факти. Це було в кількох містах, я пам'ятаю Київ, дільницю десь на Подолі. Після цього ми почали закликати людей приносити на дільницю свої ручки і користуватися ними.

Пряма фальсифікація - по дорозі з дільничої виборчої комісії (ДВК) до територіальної (ТВК) бюлетені замінялися. Щоб цього не було, наші

(Продовження на 6-7 с.)

День Свободи - 2011 Лист із тюрми №12

видають паніку і страх влади перед перспективою нового Майдану.

Балачки про псевдоуспіхи псевдореформ вже нікого не обдурюють. Фактом стала нездатність режиму Януковича і його Партії регіонів забезпечити економічні і моральні стандарти життя країни. І тому він приречений на відсторонення від влади.

Усвідомлюючи це, важливо пам'ятати другий урок Майдану, який довів небезпеку сподівань суспільства на красномовного політика-месію. Гіршою ціною спалюваних в зрадах і міжособистій боротьбі п'яти помаранчевих років ми тепер знаємо, що новому Майдану має передувати самоорганізація громадських структур, публічне обговорення і розробка плану реформ та формування цілісної команди, здатної на зміну країни.

Така перспектива не дуже влаштовує тих в опозиції, хто звик приходити до влади з кулуарів українського політичного тераріуму. Останні події по зміні виборчого закону демонструють їх стару ставку на самопроголошених героїв-спасителів на чолі закритих партійних списків.

Хочу розчарувати спонсорів будь-яких модернізованих варіантів Ющенка: нового демократичного лідера не вийде привезти на Мерседесі під сцену Майдану після доби очікування людей. Народний лідер вже буде там, він вийде або з протестного намету, або з тюрми, але не з партійного офісу.

Країна змінилася. Сьогодні Майдан готується не тільки змінювати режим, як у 2004-му, але і контролювати формування і дії нової, найнятої ним влади.

Все це належить зробити тим, хто сьогодні святкує День Свободи. Відійшла в минуле і перша ейфорія Майдану, і розчарування та песимізм наступних років. Минули сподівання на автоматичну перемогу демократії і пошук причин поразки.

Нині - час внутрішньої роботи суспільства перед наступним кроком вперед по тій дорозі, яку мільйони людей відкрили на Майдані 2004-го року. Зі святом!

Юрій Луценко,
Лук'янівське СІЗО, 22.11.11

pravda.com.ua

Лідер "Нашої України" в ексклюзивному інтерв'ю "УМ" - про судову заборону Дня свободи, помилки "помаранчевої" команди та про зло новоухваленого закону про вибори

Віктор Ющенко: Свобода починається з тебе

Осуд свободи марний

- Вікторе Андрійовичу, 22 листопада відзначаємо не лише сьому річницю Майдану, а й День свободи, святкування якого затверджено свого часу вашим президентським указом. Утім напередодні Київський окружний адміністративний суд заборонив у цей день масові акції в центрі Києва. Зокрема, на майдані Незалежності, де зародилася Помаранчева революція і де її побачив увесь світ. Як ви оцінюєте цю судову заборону?

- Глибоко переконаний: такі дії є безумовно слабкістю. Адже тема Майдану, українського виміру свободи і демократії має два значення. Перший стосується кожного з нас, а другий - вільного майбутнього держави. Бо свобода починається з тебе, а не з рішення суду, не з президентського указу. Якщо ти - громадянин третього тисячоліття і розумієш, що твій світогляд, система цінностей складаються лише в рамках свободи та вільного вибору, тоді й у твоїй країні свобода обов'язково відбудеться. А без вибору ми не можемо бути щасливими. В українській нації жодну іншу цінність не оспівували так, як волю. Пригадайте народні пісні, поезію Тараса Шевченка, Івана Франка та інших, наш гімн, врешті-решт. Кожного століття тема волі піднімалася українцями, як наріжний камінь існування нації. Тому те, що відбулося сім років тому, це те, що на десятки років наперед сформував зону наших цінностей і нашого відношення до поняття свободи. Ми вже інші. З цією нацією вже не можна вчинити так, як це робилося ще десять років тому. Я вірю: свобода і демократія - це не те, що тобі принесли і дали, а те, що ти не можеш віддати. Воно належить тобі і визначається від тебе, а не від когось. Тому коли ми говоримо про прожите семиріччя, то я переконаний, що в темі демократії ми прожили, можливо, унікальний за останні сто років час. Ми продемонстрували свої переконання, свою

прихильність. І ці переконання сьогодні ніхто не віддасть жодній владі, у тому числі владі нинішній. Тож як б рішення не приймалися з точки зору осуду свободи чи судових заборон, вони не просто марні, а мені здається, що вони викликатимуть у людей протилежні почуття. Я б навіть не звертав уваги на такі рецидивні.

Шанс отримали усі

- Скажіть, а як ви сьогодні оцінюєте Майдан не з позиції пересічного українця, який стояв там із помаранчевим прапором, скандував "Ющенко!" й отримав незабутнє відчуття свободи, а з погляду тих людей, які стояли поруч із вами на сцені? Багато хто з них опинився в іншому таборі, й відтак, як зараз модно казати, "зрадив Майдан", хтось нині позбавлений свободи...

- Якщо ми говоримо про політичний контекст, то я б не хотів перераховувати розчарування. Пригадайте, тоді на Майдан вийшло десь півтора десятка партій: від лівих сил до крайніх правих. Тоді не йшлося про один партійний проект, але всі, хто стояв на сцені, - всі прийшли в кабінети влади. І в парламенті, і в уряді, і на місцях. Громадський рух, який ми називаємо "Майдан", трансформувати через партійні представництва в систему влади - така формула дуже складна. Ця модель майже ніде у світі не працювала. Але я був переконаний, що зовов'язаний дати шанс усім політичним силам, що стояли на Майдані. Коли сформували владу з цих сил, то з перших тижнів відчувалися різні погляди на процеси політичні, економічні, соціальні. З кожним місяцем відчувалися людські амбіції, серйозні розходження. Який урок? Революція - це шанс, а не гарантія. І в 2004 році, коли відбулася ця блискавка перемога, на жаль, у парламенті була не наша більшість. І ми півтора року жили з парламентом, який був до нас в опозиції. А на виборах 2006 року

до парламенту від моєї політичної партії - "Нашої України" - у складі блоку пройшло близько 25 чоловік. І знову в Президента немає більшості. Більшість почала формуватися навколо Прем'єра. Тоді ми отримали владу, яка не захотіла йти дорогою реформ. Тому для того, щоб в Україні відбувалися демократичні зміни, нам треба не лише президентські вибори вигравати, а й парламентські. У мене не було тих умов, які є сьогодні. Я не призначав Прем'єр-міністра, міністрів, голів адміністрацій тощо. Це уроки також.

- Ви особисто як плануєте відзначити День свободи? Чи побуваєте на Майдані?

- Я хочу з цього приводу зробити звернення до українців, які вірять у свободу і є прихильниками демократії. Розумію, що певна частина української громади переживає різні відчуття. Розчаровані у тих, що виграли, розчаровані у тих, що програли. Скажу так: нині громадський тонус ослаблений і травмований. Я хочу звернутися до таких людей. І ще раз донести, що якщо ми хочемо процвітання нації, європейського зближення, мати прогнозоване майбутнє, жити вільно і незалежно, то у цьому нам допоможе лише свобода. А за волю треба боротися. Бо там, де прийшла демократія, там назавжди прийшов закон. Де закон, там існує справедливість. А там, куди демократія не встигла прийти, там панує беззаконня. І якщо ми говоримо про демократичне становлення, то не варто сприймати його як завдання на рік чи на кілька років. Інколи це значно складніше. Але демократія є форма захисту свободи і єдиним способом реалізації тебе як громадянина. Ці цінності мають допомогти переробити розчарування, депресію, яка в багатьох з'являється. Ще багато чого треба пройти, щоб ми відчували себе соборною нацією. Бо тільки така нація є потенційною. Життя драматичне, коли в нас забирають свободу. Все решта теж важливо: які в нас податки, яка в нас пенсійна модель, яка в нас соціальна

політика. Але все це залежить від того, як ми складемо іспити національні. От до цього мені найбільше хотілося б спонукати і владу, і опозицію, і громадські рухи, і пересічних українців.

Кримінальне зло від нового закону

- Вікторе Андрійовичу, сім років тому люди вийшли на Майдан, бо в них хотіли вкрасти свободу вибору. Нині ж за кілька днів до цієї річниці Верховна Рада конституційною більшістю голосів ухвалила закон про вибори. Є різні думки: одні говорять, що він захистить волевиявлення людей, інші - що навпаки, лише сприятиме політичній корупції. Якою є ваша оцінка?

- Спочатку ми мали мажоритарну систему виборів. Потім почали говорити, що тут немає ідеологічної єдності, кожен депутат немов соліст, і треба спробувати пропорційну систему. І країна перейшла до системи змішаної, а потім - лише до пропорційної. Ми перейшли з одних крайнощів в інші. Це було не системне рішення. Українська практика показала, що більш кримінальної моделі, ніж мажоритарна, немає. Саме вона привела до парламенту людей із судимістю, які отримали імунітет і принесли із собою криміналізацію до парламенту, зрощення бізнесу і влади, а потім ще й криміналізацію влади. Нинішнє ж повернення мажоритарної моделі призведе до того, що нинішня влада у майбутньому парламенті отримає абсолютну більшість. Тому що легко маніпулювати мажоритарним округом. Таку людину легко спокусити чи погрозити залучити у більшість. У 2002 році з моєї партії за один день 17 депутатів перейшли до більшості. Бо перед цим на Банковій Леонід Данилович прочитав їм короткий курс їхнього майбутнього у разі відмови, або навпаки. І нині ми наступаємо на ті самі граблі. Це вже клініка. Щодо пропорційної системи, то вона теж має негаразди. Питання відкритих списків так і лишилося відкритим. Через пропорційну модель можна також провести в депутати будь-кого, вона також тоді криміналізується, туди потрапляє політичне сміття, як і через мажоритарну.

Тому виборча система, запропонована зараз, на мій погляд, - зло, і є недосконалою. І ще ми маємо бар'єр - 5%, який, безумовно, найбільш шкідливий для демократичних сил. Він відкине десятки партій від впливу на політичне життя, хоча за цими партіями стоять десятки тисяч людей. Тому мені здається, що електика, яка вийшла з цим кодексом, вона з одного боку б'є націю помилками з минулого, тоді як політична корупція буде лише процвітати. Така модель лише примножує всі негаразди, які ми вже мали. У 2007 році Віктор Янукович казав, що "не варто вигадувати новий конституційний велосипед або повертатися до старої моделі влади, від якої абсолютна більшість сил відмовилася у 2004 році". Він наголошував на завершенні розпочатої конституційної реформи. Вважаю, що нам не треба хитрувати з виборчою системою, до неї має бути одна вимога - прозорість. А влада має забезпечити законність під час проведення виборів. Бо інакше ми, можливо, прийдемо до одного - політичної криміналізації влади на всіх рівнях.

Іван ЛЕОНОВ
utmoloda.kiev.ua

День так званої свободи

Спасибі новій владі - святкувати День свободи знову стало модно. Очікувалося, що у вівторок увечері в центрі Києва з нагоди семиріччя Помаранчевої революції збереться значно більше народу, ніж у попередні роки. Причому - незважаючи на антиконституційну судову заборону й велику кількість "беркутівців". І в інтернеті попередній день був "помаранчевим": люди масово згадували події 2004 року у своїх онлайн-щоденниках, блогах, у дописах у соціальних мережах. Раніше до революційного досвіду ставилися менш тепло.

Станом на 17-ту годину на майдані Незалежності перебувало близько двохсот прихильників Помаранчевої революції. Вони гуртувалися біля Головопштамту, бо на протилежному боці площі комунальні служби споруджували новорічну ялинку; доступ до монумента Незалежності перекривала міліція.

Пізніше кількість учасників акції мала суттєво зрости, адже опозиційні організації призначили зустріч на 18-ту годину. На Майдан планували вийти й люди, які не представляють суспільно-політичні рухи.

"Зробили свято міліції"

Міліція підійшла до Дня свободи у всеозброєній. Біліц МВС були на перехрестях, у дворах, у переходах; на Хрещатику і прилеглих вулицях припарковано десятки автобусів та патрульних машин. "Ідіоти! - каже бабуся, виходячи із переходу. - Зробили не свято свободи, а свято міліції. До такої межі дійшли - жак!" Це притому, що ситуація в Україні ще далека до точки кипіння, коли можливі масові й рішучі протести, і на цей день не планувалося якихось радикальних акцій.

Але вже вдень на Майдані міліція вдалася до арештів. До 16-ї години біля поштамту затримали двох осіб. Один чоловік поплатився тим, що намагався пройти через кордон міліції й відмовлявся підкоритися. Дивно? Авжеж!

Людей, які у вівторок вийшли відзначити річницю Майдану, блокував і затримував "Беркут". А Янукович офіційно вітав народ із Днем свободи

Але ще дивніші обставини затримання іншого чоловіка. Його схопили за те, що стояв на півметровому бордюрі, який оточує газон на площі. Кореспондент "УМ" спробував заступитися за цю людину: намагався розпитати у правоохоронців, на якій підставі "пов'язали" чоловіка, пояснити абсурдність ситуації. Але міліціанти мовчки повели учасника акції в бік автозаків на вулиці Грінченка. Оперативно керував майор міліції, якого бували демонстранти ідентифікують як Серьожа.

Революція з Калашниковим

Крім "Коаліції учасників Помаранчевої революції", УНСО, КУНу, ще кількох партій та рухів, учасниками денних акцій став одіозний "регіонал" Олег Калашников, який проводив подібні "альтернативні" шоу під Печерським судом, де судили Юлію Тимошенко. Голові Загальнонаціональній спілці знову заманулося протиставити своїх людей опозиціонерам, і він найняв для цього молодих хлопців. Міліція оточила цих парубків задля уникнення провокацій. Чоловіки у спортивних костюмах або чорному одязі стали позаду правоохоронців, утворюючи другий щит оборони. За офіційною версією, Калашников "контролював", як виконується рішення Київського окружного адмінсуду про заборону акцій на Майдані.

"У нас є інформація, що на середу в одній з інформаційних агенцій зарезервовано час для проведення прес-конференції, на якій мають виступити люди, котрих начебто побили на Майдані, - сказав у коментарі "УМ" голова "Коаліції учасників Помаранчевої революції" Сергій

Мельниченко. - Я не виключаю, що будуть провокації. Особливо ввечері, коли сюди прийде більше людей".

Мельниченко обурився, що Калашникову дозволили принести з собою звукопідсилювальну апаратуру, якою він уже "задовбав" киян, що живуть у центрі. "Калашников має покровителів. Нам же не дозволили залучити апаратуру. Але, думаю, якусь техніку ми таки під'єднаємо", - зазначив Сергій.

Після п'ятої години Мельниченко затримала міліція - як ініціатора "незаконного мітингу".

Перед тим опозиціонери спробували напнути намет - як символ революційних подій семиріччя давнини. Місію довірили Андрієві Парубію, котрий має депутатську недоторканість. Як тільки "нашоукраїнець" заходився встановлювати символічний тент, його оточили співробітники "Беркута". Відтак "помаранчеві" вирішили відкласти ідею з наметом до вечора.

"Коли я побачив, як вони накинулися на мене, народного депутата, подумалося: а що ж було б, якби на мою місці були звичайні люди?" - сказав Парубій у коментарі "УМ". Пан Андрій констатує: нині влада боїться будь-яких акцій, хай і немасових. "Це панічний страх перед людьми, Майданом. Це вже комплекс. І це вже справа не політологів, аналітиків, а психоаналітиків - розбирати фобії, які в нього (Януковича) в голові", - каже Парубій.

Траплялися приємні винятки, коли міліціонери спілкувалися з демонстрантами у приязній тональності. Жнка з помаранчевими квітками підійшла до правоохоронця й почала питати, чому вона не може вільно пройти Хрещатиком (у бік тусовки Калашникова): "Дивіться,

ось посвідчення учасника революції. Я зі сцени вірші читала, а тепер пройти тут не можу". Міліціонер мовчав, а потім мирно відповів: "У вас дуже приємна посмішка. І людина ви, мабуть, хороша..." Після кількох реплік жінка спитала, чому міліціонери охороняють Калашникова. "Хіба ви не знаєте, хто це такий?" - обурювалася прибічниця Помаранчевої революції. "Ви не тому розповідаєте - сам знаю", - була відповідь.

Але таке спілкування було винятком. Увечері очікували радикальніших подій...

ОФІЦІЙНО

Ніби знушаючись, Президент Віктор Янукович привітав українців із Днем свободи. "Свобода, Незалежність, Соборність - це ті неперехідні цінності, які завжди були, є і будуть шановані в Україні. Ми маємо робити все належне для їх зміцнення, адже на них збудовано фундамент нашої Держави", - йдеться у короткому посланні Президента, розміщеному на офіційному сайті.

Нагадаємо, День свободи було засновано Президентом Віктором Ющенком у 2005 році як спосіб вшанувати Помаранчеву революцію.

ЦИФРА

За два роки правління Януковича в Україні з політичних мотивів було порушені кримінальні справи проти 50 активістів і 11 організацій.

Про це йдеться в проміжній доповіді "Про політичні переслідування в сучасній Україні в 2010-2011 роках" Громадського комітету захисту від політичних переслідувань.

Політичним в'язнем правозахисники запропонували вважати будь-якого ув'язненого, у справі якого "достовірну і певну роль" грають "політичні мотиви влади".

Володимир СЕМКІВ
utmoloda.kiev.ua

Доктора Пі триматимуть під вартою. Звіди його можуть визволити високі покровителі?

На час ведення слідства Андрій Слюсарчук, відомий також як Доктор Пі, перебуватиме під вартою. Таке рішення ухвалив минулої п'ятниці суд, засідання якого "відомий нейрохірург, професор, наділений неймовірною фотографічною пам'яттю" (так принаймні він позиціонував себе раніше) Слюсарчук перетворив на цирк. Власне, на лаву підсудних він мав сісти ще напередодні, в середу. І влаштував театралізовану комедію: коли конвой заводив його до зали, псевдолікар упирався та нарікав на болі в голові, перемотаний пов'язкою. Справжнє призначення цього маскараду з'ясувати так і не вдалося: як запевняють правоохоронці, Слюсарчук обв'язав голову сам, зробивши "бинт" зі свого одягу.

Щоправда, того дня суд над "генієм" так і не відбувся: подання відкликали для доопрацювання справи. Утім і в п'ятницю Доктор Пі поведився не краще: скаржився на самопочуття і заважав роботі слідчих. Нагадаємо, проти псевдолікара порушено дві кримінальні справи: за статтями Кримінального кодексу 190 (шахрайство) та 358 (підробка документів).

"Сьогодні історичний момент у всій цій справі, - зазначила в коментарі "УМ" Світлана Мартинець - журналістка, яка провела сенсаційне розкриття псевдолікара, з'ясувавши, що його лікарські й професорські дипломи фальшиві. - Ця людина мала нести покарання ще 18 років тому. Якби ще тоді, коли міліції було відомо, що він не має дипломів, Слюсарчука затримали, не було б стільки жертв, стільки потерпілих. І не було б зроблено стільки зла, яке він вчинив. Але винесення постанови про взяття його під арешт ще не означає кінця боротьби. Бо Слюсарчук - мультимільйонер, про що ми чітко знаємо. Тільки за одну операцію він брав по 20 тисяч доларів. Так само знаємо, що зараз на нього працюватимуть його гроші. А скоро ми назвемо імена його покровителів, які роблять усе, щоб відбилити свою репутацію. Це високопоставлені чиновники, люди в погонах, працівники прокуратури і міністерств. І найголовніший покровитель - це нинішній міністр (освіти Дмитро Табачник. - Ред.), який на підставі липової архівної довідки "дав" Слюсарчуку звання професора. Тим самим видавши індульгенцію для відкритого і законного вбивства".

У Міністерстві освіти напередодні заявили, що дипломи Доктора Пі про вищу освіту справжні - це нібито підтвердили на запит у російській Вищій атестаційній комісії. При цьому, як зазначив у коментарі газеті "Сьогодні" директор департаменту по роботі з персоналом та керівними кадрами МОН Ігор Некрасса, до Московського медичного інституту ім. Пирогова, який нібито закінчив Слюсарчук, українське Міністерство освіти не зверталося.

Христина ІНЖУВАТОВА

umoloda.kiev.ua

Коли сьогодні націонал-патріоти різних мастей говорять про російську загрозу й негативні російські впливи на європейські перспективи України, одразу ж хочеться заперечити: головним гальмом на шляху української євроінтеграції є не Росія, а Німеччина. Країна, яка методично й упевнено гасить будь-які ейфоричні настрої українських політиків - яка би політична сила не перебувала при владі в Україні. Ані Кучма, ані Ющенко з Тимошенко, ані Янукович не змогли розтопити лід у стосунках між Німеччиною та Україною.

Тевтонський марш

Офіційний Берлін із дивовижною впертістю винаходить нові й нові умови, які повинна виконати Україна на своєму шляху до євроінтеграції. При цьому керівництво ФРН для внутрішнього вжитку робить заяви про недоцільність подальшого розширення Євросоюзу, про необхідність впорядкування стосунків всередині ЄС - без залучення нових членів тощо.

Україна і її європейські перспективи не існують для Німеччини. І якби не було справи Тимошенко, обов'язково виникла б інша тема й інші вимоги, які б відклали європейські перспективи України на невизначений термін.

Не Росія - саме Німеччина є головним супротивником європейської інтеграції України.

Ангела Меркель із цієї точки зору є більшою небезпекою для України, аніж Володимир Путін, Дмитро Медведєв та Патріарх Кірілл разом узяті. Один Ельмар Брок варті десятих затуліних та маркових. Одного Міхаеля Галлера вистачить на п'ятьох жириновських.

Росія відкрита у своїх намірах щодо України, і ніхто не тишить себе ілюзіями: є імперський дух, імперські амбіції, Україна розглядається як Lebensraum російської еліти. З Німеччиною - усе складніше, бо українці, як і століття тому, щиро й зачудовано дивляться на націю Гете й Шіллера, Баха й Вагнера, Лейбніца та Ейлера - як на союзницю, як на орієнтир, не розуміючи, що взаємності з-поза Одера та Ельби годі чекати.

Сьогодні українська дипломатія намагається переконати німців у тому, що Україна повинна отримати перспективу членства в ЄС - інакше сама Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом стає порожнім звуком.

Німеччина ж намагається зробити все, аби Угода про асоціацію стала не шляхом до членства України в Євросоюзі, а його альтернативою. І з цієї точки зору намагається діяти максимально абсурдно, наприклад, заперечуючи європейську ідентичність України, належність України до європейської цивілізації тощо.

Німці протягом усієї історії зверхньо-погордливо ставилися до слов'ян, особливо до українців. Уся історія України - це історія постійного намагання зламати протидію німецьких аристократів, бюргерів, бюрократів щодо права українців зайняти своє місце в Європі.

Із часів Оттона Великого німці, що почали масово колонізувати слов'янські землі, германізуючи слов'янські Берлін, Потсдам, Данціг, Пруссію, Сілезію, Помор'я, береги Лаби та інші території, з пересторогою дивилися на Русь, бачачи в ній небезпечного конкурента в боротьбі за контроль над торговими шляхами й ринками Східної Європи. Невдалий династичний шлюб Євпраксії Всеволодівни з Генріхом Гогенштауфеном не був особистою драмою двох людей - він показав велетенську прірву в ментальності представників двох імперій.

Тевтонський орден та інші німецькі лицарські ордени намагалися колонізувати територію Галичини - аж доки не отримали нищівну поразку від Данила Галицького під Дорогочином.

Імператор Сигізмунд усіляко протидіяв тому, щоби Вітовт отримав королівську корону й став королем Великої Литви, до якої входила й Україна.

Бранденбурзькі найманці в польському війську призвели не лише до поразки Хмельницького під Берестечком, а й до амбітного плану гетьмана сформувати союз держав - Швеції, Угорщини, Трансильванії, Семигороду, Валахії, деяких німецьких земель, Криму, з можливою підтримкою з боку Англії та за участю Росії - що могло призвести до зовсім іншого розвитку Європи після Тридцятилітньої війни. Натомість зрив цього плану штовхнув Хмельницького на союз із Московською державою.

Місія Капіста в 1791 році із проханням про підтримку самостійницьких прагнень української

старшини наштовхнулася на нерозуміння й байдужість офіційного Берліну.

1918 рік та підписання Брестської угоди принесли не стільки допомогу Україні, скільки намагання перетворити Україну на колонію Німеччини, її продовольчу базу. Розпуск Центральної Ради, боротьба з демократією та новими відносинами на селі - ось справжні наслідки німецького впливу на Україну.

І не треба відсилати до позитивного досвіду розвитку українських земель під "східно-німецькою" Австрією - навіть Бісмарк не вважав Австрію частиною Німеччини. Тим більше, що з Австрією в Україні ні тоді, ні тепер немає суперечок - навпаки, ми відчуваємо підтримку європейських прагнень України з боку Відня. Чи, можливо, у Берліні й досі можуть керуватися логікою Адольфа Гітлера щодо того, що "Австрія була ганьбою німецької нації"?

Гегель, що проголосив поділ націй на "історичні" та "неісторичні", Маркс, що відмовляв східним слов'янам у прогресі та переконував Віру Засулич у недоцільності спроб застосовувати його вчення в Російській імперії, Катерина II з її спробами переплавити народи Росії й переписати їх історію, нацистські ідеологи з їх поділом народів на "ubermenshen" та "untermenshen", надлюдей і недолудей, відносять до останніх і українців - ось ті потворні форми, які породжує "сон розуму" в Німеччині.

Здається, розум німецького керівництва знову спить, породжуючи потворних у своїй абсурдності геополітичних чудовиськ.

"Тевтоніе! Мене ти пожирала,
Як нищила моїх дочок, синів,
І як залізо, хліб та вугілля крала.
О, як твій дух осатанів!"

- писав Павло Тичина в розпачі та злості в дні Великої війни.

У повоєнний час здавалося, що з відходом у небуття нацизму німецька політика щодо інших європейських держав переживе серйозні трансформації. Було збито пику Німеччини. Було зупинено останній кидок на Схід. виявилось, що німецький "дух одвічної стихії" побороти неможливо.

Убивши дракона Нацизму, не вдалося вбити дракона німецького егоїзму щодо слов'янських народів.

"Можливо, ви почуваетесь союзниками Німеччини", - казав високопоставлений чиновник Кундт Степанові Бандері в червні 1941 року. - "Можете себе вважати союзниками, якщо вам так подобається. Але за військовою термінологією, ми не союзники, а завойовники".

Чим відрізняється позиція ХДС, яка відмовляє Україні в європейській ідентичності та перспективі, натомість присилаючи численних емісарів - "інвесторів", які намагаються переконати українців засівати поля рапсом та іншою сировиною для біопалива?

"Україна не може бути частиною Нової Європи. Вона - частина життєвого простору Німецької Нації. Місцеве населення має поступитися місцем расі справжніх арійців", - говорив Герман Геринг "берлінському мрійнику" Альфреду Розенбергу, що пропонував надати державність Україні в рамках пропонованої Гітлером "нової Європи".

Насправді сьогоднішня Німеччина культивує відтворення ідеологем та стереотипів минулого без впливів Росії та "Газпрому". Піфія в Дельфійському оракулі вдихала отруйні випари, під впливом яких владала в транс, говорячи різноманітні незрозумілі речі, які жерці трактували на свій розсуд.

Сучасні піфії в Берліні вдихають випари російського газу й говорять, говорять, говорять...

Висловлюють незрозумілу, абсурдну позицію, яку можна трактувати лише однозначно: Німеччина не бажає вступити до Євросоюзу.

Ані сьогодні, ані завтра, ані післязавтра. Ні за часів президентства Віктора Януковича, ні після нього, ні навіть через п'ятдесят років. Бо цього не хочуть боги Валгалли, Нібелунги, душі предків, Ангела Меркель і колишній агент Головного розвідувального управління СРСР у Дрездені.

Тільки бажанням не псувати стосунки з Росією можна пояснити нинішню позицію Німеччини. Україна стає розмінною монетою у великих газових торгах Німеччини й Росії.

Як це подібно на угоди 1938-1939 років! І на поділі Польщі в 1772-1795 роках! І на наслідки Берлінського конгресу 1878 року!

Усюди - поділ сфер впливів. Усюди - Німеччина й Росія.

Сьогодні ділять сфери впливів у Східній Європі. Німеччині розв'язують руки в справі приборкання "нових членів" ЄС, які деякий час перебували під впливом США, натомість Росія отримує право зміцнити свої впливи в "сфері власних національних інтересів", у тому числі й у Росії. Доки Росія намагається відновити "імперію" на євразійському просторі, Німеччина робить усе, аби встановити гегемонію в Європі - спершу на пару із Францією, а далі - і самостійно.

Україна плує карти Німеччині.

Будь-які поступки Україні можуть позбавити Німеччину ресурсної бази, якою сьогодні є для німців Росія. Транснаціональна корпорація "Газпром" потужно впливає на транснаціональну корпорацію "Європейський Союз".

І як тут не задуматися над словами президента Білорусі Александра Лукашенка, який у статті-відповіді Володимиру Путіну на сторінках "Известий" сказав про необхідність двох паралельних інтеграційних проектів - європейського і євразійського, з наступним переходом до "інтеграції інтеграцій".

Очевидно, що Україну штовхають у Євразію.

Можна зрозуміти впертість при недопущенні України до членства в ЄС - економіки Євросоюзу, особливо країн Південної Європи, перебувають у не надто доброму стані, криза стала реальністю, потрібно змінювати економічну політику в рамках ЄС, зараз не до розширення тощо. Та й Україна на сьогодні й через соціально-економічне становище, і через розміри, і через велику кількість внутрішніх проблем наразі не може стати повноцінним членом європейської спільноти.

Але відмовляти Україні в праві йменуватися європейською нацією?

Відмовляти в очевидному? Чому? Чи є цьому пояснення? "Є дві безкінечні речі - Всесвіт і людська дурість. Правда, щодо нескінченності першої я сумніваюся", - сказав ще один видатний син Німеччини Альберт Ейнштейн.

Історія пам'ятає, як у вересні 1761 року піхотинці Київського мушкетерського полку пройшли маршем по вулицях столиці Пруссії. Так само, як пам'ятає про тріумф Першого українського фронту в травні 1945 біля стін Рейхстагу.

Рано чи пізно Україна доб'ється свого - не зважаючи на протидію Берліну.

Як Римська імперія не змогла стримати наступу предків нинішніх німців, що бажали жити в Європі - на життєвій території Риму, за стандартами й правилами, виробленими в Римі - так і сучасна Німеччина не зможе стримати європейські прагнення українців.

Чуєте музику, пані Меркель? Це - не "Політ Валькірій" Вагнера.

Це - "Тевтонський марш" уродженця України Сергія Прокоф'єва.

Кость Бондаренко

pravda.com.ua

Мустафа Джемільєв: Дружина сказала, що більше за мене не голосуватиме

Голова Меджлісу - про політичну ситуацію в автономії з точки зору кримських татар, свою відставку і "слона в посудній лавці" - Могильова

Мустафа Джемільєв, відомий дисидент та правозахисник, - один із найдоступніших народних депутатів України. Він запросто запрошує журналістів на інтерв'ю до своєї кийвської квартири і на запитання завжди відповідає щиро, скурюючи цигарку за цигаркою. Нині Джемільєву доводиться давати чимало коментарів - Мустафа-ага заявив про рішення йти з посади голови Меджлісу кримськотатарського народу. Водночас у Криму з'явився новий "багнет" - призначений прем'єром автономії Анатолій Могильов, давній недруг татар. А відтак - нові теми для роздумів.

Про те, як живеться у Криму під владою "донецьких", яким буде майбутнє Меджлісу і як із кримських татар намагалися зробити групу підтримки Партії регіонів, Мустафа Джемільєв розповів "Україні молодій".

"Уже давно час змінити керівника Меджлісу"

- Мустафа-ага, ваше рішення йти з посади голови Меджлісу для багатьох стало несподіваним. Поясніть що завва.

- Насправді це рішення назрівало давно. Уже пішов 21-й рік, як я є головою Меджлісу. І, мабуть, уже давно час змінити керівництво. Ще на першій сесії Курултаю (національного з'їзду кримськотатарського народу) 2007 року я заявив, що складаю повноваження голови Меджлісу. Але з'їзд відставку не прийняв. А частина делегатів стала погрожувати, що покине з'їзд. Це означало, що робота з'їзду через відсутність кворуму буде зірвана і будь-які рішення не прийматимуться. Тому зійшлися на компромісі: я залишаюся на посаді, але на наступному Курултаї моя кандидатура на посаду голови Меджлісу взагалі не розглядатиметься. Відповідно, я не буду й балотуватися у Верховну Раду України. Оскільки вважаю, що гарантоване "прохідне" місце для представника кримських татар у списку тієї чи іншої партії, з якою ми підемо на вибори, має бути виділене для нового голови Меджлісу.

- Ви, мабуть, і суто по-людськи втомилися?

- Це теж є. І дружина мені каже: "Все, я за тебе більше голосувати не буду. У радянські часи тебе не бачила - все по тюрмах вештався. І тепер я не знаю, чоловік ти мені чи квартирант". Але головне, звісно, не в цьому.

Є багато розмов про те, що Меджліс тримається на Мустафі Джемільєві. А якщо, мовляв, він піде, то почнуться міжусобиці. Я хочу це спростувати, хочу довести, що та система, яку ми побудували, - дуже демократична і прозора - буде існувати незалежно від того, хто її очолить.

Дійсно, за ці роки в мене склався певний авторитет. Мабуть, з усіх учасників національного руху я найбільше сидів по тюрмах, маю широке коло друзів серед правозахисників та дисидентів. Але всі ми старіємо. І з нами завтра будь-що може трапитися. Коли керівництво відходить раптово, зорієнтуватися дуже важко. Наш рух може в такому випадку наразитися на великі труднощі. А моя ідея полягає в тому, щоб відійти від справ за життя, так би мовити. Буде новий керівник Меджлісу, і я в міру своїх можливостей сприятиму його зміцненню на цій посаді.

Щодо конфліктів, то вони, мабуть, будуть. Але я і маю бути десь поруч, щоб їх залагоджувати.

"Могильов - людина з печерними поглядами"

- Ваша заява збіглася з призначенням головою Ради міністрів Криму Анатолія Могильова. Як ви сприйняли таке кадрове рішення Президента?

- Одразу після смерті Василя Джарти почалося обговорення кандидатів на пост прем'єра Криму. Мене журналісти запитали: як ви думаєте, хто може бути наступником? - і запропонували обрати з десятка кандидатів. Я відповів, що Україна - не США, і ми не сподіваємося, що прем'єром може стати хтось із кримських татар. Але серед тих кандидатів на пост прем'єра автономії, які журналісти обговорювали, найгіршим і найбільш провокаційним, сказав я, стало б призначення Могильова.

- Влада дослухалася до вас!

- Послухали, точно! Моя точка зору щодо Могильова відома давно. Ця людина поводитися дуже деструктивно в Криму - "як слон у посудній лавці". Всі пам'ятають несанкціоноване застосування зброї на Ай-Петрі та в Сімферополі в листопаді 2007 року (Могильов був тоді міністром внутрішніх справ автономії. - Авт.). Ту суперечку навколо земельної ділянки можна було вирішити мирно, а не перекидати дорогу, відправляти тридцять бронетранспортерів і тисячі співробітників "Беркута" проти 20 кримських татар. Правоохоронці ж стріляли в неозброєних людей!

Правда, після цього Могильов був звільнений, а новий голова кримської міліції Ільчов сам прийшов в офіс Меджлісу і вибачився за дії правоохоронців на Ай-Петрі. А звільнений Могильов тут же опублікував статтю

про те, як "Крим іде шляхом Косова". Він стверджував, що Сталін вчинив правильно, виселивши кримських татар, бо нерозумно було залишати в тилу вороже налаштований народ. Згідно з Кримінальним кодексом, це - відверте розпалювання міжнародної ворожнечі! Але наші обурення та звернення до Генеральної прокуратури проігнорували, пояснивши тим, що в Україні кожен громадянин має право на висловлення своєї думки. Оригінально! Я потім про це розказував у ПАРЄ - всі були вражені тим, що таку високу посаду в Україні займає людина з печерними поглядами.

"Уже нікого з кримських татар у кримській владі не лишилося"

- У вас днями відбулася розмова з Анатолієм Могильовим. Які результати тієї зустрічі?

- Одразу після призначення Могильова до мене звернувся депутат від Партії регіонів і сказав, що новий голова Радміну дуже хоче зустрітись. Я завжди виступаю за діалог, тому відповів, що двері в Меджліс відчинені для всіх. Мені відповіли, що це не дуже зручне місце зустрічі. Я ж їти до Могильова теж відмовився. Тому придумали нейтральну "зону" - готель "Україна". Говорили довго. Я виклав свою позицію, пояснив ситуацію.

Могильов мені сказав, що приїхав до Криму не з власної волі, а тому, що так вирішив Президент. І він, мовляв, буде виконувати рішення глави держави. Обіцяв доповісти йому про ситуацію в Криму якнайшвидше. Могильов висловив думку про те, що нам, представникам Меджлісу, потрібно зустрітись з Президентом. На цьому ми й розійшлися. Як будуть далі розвиватися події - я не знаю.

Узагалі-то багато було розмов про те, що вчорашній Могильов і сьогоднішній - це різні люди...

- Про деякого ми вже таке чули.

- Так! Але віритись в це важко. Розкажу вам один епізод. Його мені переповіли люди, які разом з Анатолієм Могильовим летіли в літаку на інавгурацію Януковича - уже тоді були розмови, що Могильов може стати прем'єр-міністром Криму. Його хтось запитав: "Як ви збираєтеся налагоджувати відносини з кримськими татарами після того, що відбулося?" А він відповів: "А що мені ті татари? Половину Меджлісу заарештую, інша половина сама розбіжиться". Тобто людина абсолютно не розуміє ситуацію. Якщо від радянської влади ми не розбіглися і 50 років воювали, то хіба розбіжимося від Могильова?

Тому, коли зайшла мова про його призначення, ми подумали, що тут дуже пахне провокацією. Або комусь у Криму дуже потрібні конфлікти, або це просто нерозумне призначення.

- Одна з версій такого кадрового рішення - можливий тиск на кримських татар.

- А куди ще більше тиснути? Кримські татари у Криму перебувають у найбільш дискримінованому стані. Якщо ми в автономії складаємо 13% мешканців, то в органах влади наших представників - не більше 3-4%. А в деяких відомствах - СБУ, наприклад, - нуль. Нинішнє ставлення влади до кримських татар трошки краще, ніж при радянській владі. А до рівноправ'я ще дуже далеко.

- Ви відчуваєте "закручування гайок" новою владою?

- У Криму тиск чиниться на всіх, не тільки на кримських татар. Журналісти порухали, що близько 40% посад у всіх структурах влади Криму займають "донецькі". Точніше, "маківські". Це почалося з приїздом Василя Джарти. Я ще тоді почав цікавитися, яке ж населення у тій Маківці? А оце з'їзд на похорон Джарти... Знаєте, вистачить там народу на всю Україну.

Витіснення кримських татар з органів влади дійсно відбулося, але не обов'язково через національну приналежність. Швидше, тому що посади потрібні були новій команді, яка прибула в Крим разом із Джарти з Донецької області. Скажімо, в нас був заступник міністра охорони здоров'я. Перш ніж його звільнити, йому зробили купу компліментів: ви так добре працюєте, але

в нас своя команда, тому - "до побачення". Це ж стосується і заступника голови Комітету з питань земельних ресурсів - до нього теж не було ніяких претензій, він був найкращим фахівцем у цьому комітеті, але його звільнили. Воно й зрозуміло. Мені розказували, що там твориться, які "відкати" за землю, які розцінки за потрібний папірець. Зрозуміло, що там мають бути всі "свої".

Днями звільнили ще одного кримського татарина - заступника міністра культури АРК. По суті, вже нікого з кримських татар у кримській владі не лишилося.

- А загалом атмосфера в Криму напружена?

- Я б не сказав. Судячи з того, як голосували кримчани на виборах у місцеві органи влади... У душі, звісно, є роздратування: прийшли "донецькі", вказують, як жити. Але перемає холопська підлеглість.

Будь-якої готовності протистояти цій владі я ні в кого в Криму не бачу, крім кримських татар. І реальної політичної сили немає. І райдужних перспектив я не бачу. Багато хто говорить: упав у влади рейтинг, не наберуть вони голосів. Наберуть! Тому що навряд чи будуть чесні вибори.

"У нас були натягнуті відносини з Джарти"

- Ви мали зустріч із Президентом Януковичем. Що каже Президент про проблеми кримських татар?

- Одразу після того, як Янукович став Президентом, у нас відбулася зустріч. Я виклав наше бачення. Він сказав, що проблеми кримськотатарського народу можна вирішити. Але поставив умову: ми повинні бути в його команді. Я відповів, що в нас узагалі-то своя команда і всі питання ми вирішуємо на засіданнях національного з'їзду. І ця пропозиція - перейти у провладну коаліцію - для нас неприпустима. Але ми - законослухняні громадяни, визнаємо Президента й готові співпрацювати.

Уже тоді ми почули натяк: Меджліс Меджлісом, але є в Криму й інші сили серед кримських татар. Ми йому обережно пояснили, що справді, такі сили існують, і вони мають бути. Це тільки в товариша Сталіна всі однаково думали, а в нас не так. Але відмінність Меджлісу від цих сил у тому, що його обирає народ. Тоді ми з Януковичем домовилися, що він таки зустрінемося з Меджлісом.

Але все пішло інакше. У серпні 2010 року було призначено зустріч, формат якої нас здивував: разом із членами Меджлісу запросили людей, які в розпал російсько-грузинської війни зверталися до Медведева з проханням "врятувати" кримськотатарський народ від України та геноциду. Ми не пішли на цю зустріч із Януковичем і написали листа, в якому виклали суть справи. А через два тижні вийшов президентський указ, яким у склад Раді представників кримськотатарського народу була введена оця "публіка" провокаторів. Національний з'їзд Меджлісу вирішив, що в такій Раді ми брати участь не можемо.

Цікаво, що покійний Василь Джарти одразу зрозумів, що за цими людьми ніхто не стоїть. Він заявив, що з ними зустрічатися не буде, а всі питання, що стосуються кримських татар, вирішуватиме з Меджлісом.

Я й Могильову так і сказав: у вас є вибір, із ким співпрацювати, - із Меджлісом чи з Радою представників кримськотатарського народу, де є люди, підібрані Президентом.

- Ви згадали про співпрацю із Джарти. Чи вдалося вам налагодити нормальний діалог?

- У нас були досить натягнуті відносини із Джарти. Він суто по-донецьки вирішував, що буде так, як він велів. Але наштотував на кримських татар і швидко зрозумів, що маківські наскоки не пройнуть. Тому перейшов на нормальну мову спілкування. І одне з таких питань, яке нам вдалося вирішити з ним, - це виділення землі під соборну мечеть. Її ми відстоювали упродовж багатьох років. Джарти, як усі шовіністи, спершу чинив спротив, а потім зрозумів, що тут пахне великим конфліктом. Він сам прийшов у міську раду і сказав: голосуйте. І депутати проголосували. Не тому що помяли точку зору - вони просто розуміють лише мову "пенделів".

- Ось ви кажете, що в таку команду вас "сватали". А перекупити не намагалися?

- Були такі спроби. Через посередника мене намагалися "зацікавити" - щоб перейшов у провладну більшість у Верховній Раді.

- А скільки пропонували?

- Розмова була така: ставка взагалі-то - мільйон доларів. Але оскільки за вами такий стабільний консолідований електорат, то даємо два мільйони. Я

відповів: для чого ж старій людині, як я, стільки грошей? А якщо для всього народу - то це дрібниця, я за ці гроші навіть півшколи не побудую.

"Наші вимоги до влади лишаються незмінними"

- У кримських татар є задоволені проблеми - земля, питання мови, самоврядування. Чого ви вимагаєте від цієї влади?

- Наші вимоги залишаються незмінними. Ми вже багато років поспіль намагаємося добитися, аби були відновлені політичні й соціальні права кримських татар. У політичному плані ми домагаємося, щоб були внесені зміни в Конституцію АРК і щоб кримськотатарська мова була однією з функціонуючих на півострові - на рівні російської та української; це те, що було до депортації.

Звісно, для нас лишається дуже проблемним питання землі. Коли приймали Земельний кодекс України, то вписали пункт, згідно з яким землю віддають у приватну власність тим, хто на ній працював, тобто колишнім членам колгоспу. Кримські ж татари якщо й були членами колгоспу, то в місцях заслання. Повернувшись на Батьківщину й поселившись переважно у сільській місцевості (у селах живе понад 70% кримських татар), вони мають удвічі менше землі, ніж російськомовне населення. І це якщо мають узагалі. Тут зростає і національна напруга, і соціальна. Люди подекуди просто не мають засобів для існування.

За всі роки незалежної України, може, 10% кримських татар вирішили свої житлові проблеми за рахунок держави. А так, в основному, люди навіть колишні власні будинки, із яких були виселені, купують.

- Ви бачите бажання влади змінити ситуацію?

- Багато років існувала державна програма фінансування облаштування депортованих, на неї завжди виділяли мінімум коштів. Остання така програма закінчилася у 2010 році, і потрібно було розробити нову, але її так досі не розробили. Мінімальна цифра, яку мали виділити цього року на потреби колишніх депортованих, - 127 млн. грн. Виділили 23 мільйони. Причому ми лише днями отримали десять із них. На наступний рік мало бути 142, а заклали 25 мільйонів. Я вже кажу представникам влади: заберіть і ці гроші й заявіть прямо, що ви відсторонилися від вирішення проблем депортованих!

- Ваша сила традиційно підтримувала Народний рух України, проходила по його квоті в парламент. Зараз політичне майбутнє НРУ невизначене. Яким ви бачите місце Меджлісу на політичній карті? Із якою політсилою підете на вибори?

- Остаточну позицію оголошує наш національний з'їзд. Його ми проведемо за два-три місяці до виборів - там і визначимося. Звісно, ми ведемо переговори. Є політичні партії, з якими ми категорично не будемо співпрацювати. Якомога казав, що навіть якщо комуністи віддадуть кримським татарам усі свої місця у списку, ми не погодимося. Є принципові речі.

На сьогодні ми проводили переговори з Віталієм Кличком, із яким у нас в цілому збігаються погляди. Зустрічалися з Арсенієм Яценюком. Ми приглядаємося, обговорюємо пропозиції. Але остаточно буде вирішувати Курултаї.

ДОСЬЄ "УМ"

Мустафа Джемільєв

Голова Меджлісу кримськотатарського народу з 1991 р., народний депутат України (із 1998 р.), член фракції "Наша Україна - Народна самооборона".

Народився 13 листопада 1943 р. в Судацькому районі Криму. В малолітньому віці разом із сім'єю та всіма кримськими татарами був депортований до Узбекистану. У 1989-му повернувся на батьківщину. Мешкає із сім'єю в Бахчисарі.

Був дисидентом. За правозахисну діяльність сім разів притягувався до кримінальної відповідальності, відбув у місцях позбавлення волі близько 15 років.

Лауреат Міжнародної премії ООН ім. Нансена, нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого двох ступенів.

Одружений, має дочку та двох синів.

Марина ТКАЧУК

umoloda.kiev.ua

Як влада впливала на вибори у 2004 році? Спогади активістів

спостерігачі контролювали перевезення мішків із результатами виборів до самої ТВК, аж до моменту внесення даних у комп'ютер. Через те, що в Києві було багато спостерігачів, такого не траплялося. Але з регіонів про таке доповідали.

Силовий вплив. На другому турі були ситуації, коли знищували урни. Не знаю, навіщо це було владі - можливо, щоб зірвати вибори. Очікувався навіть штурм дільниць, ситуація була психологічно дуже напруженою. Протидією цьому було громадянське патрулювання дільниць - та ж "Нічна Варта" (про це читайте нижче - ІП).

Карусель - коли людині за гроші чи примусом дають уже заповнений бюлетень, щоб вона вкинула його а урну, а отриманий від членів ДВК винесла з дільниці. Його заповнюють і передають наступному. Метод був дуже нахабний, але народ придумав і йому альтернативу - якщо тебе вже змушують брати участь у "каруселі", то просто зіпсуй бюлетень, який дали тобі.

Так зване "печенье" - фальшиві бюлетені. Саме ті чисті протоколи з мокрими печатками, які потім корумповані члени ДВК заповняли по мірі необхідності. Щоб із цим боротися, треба було мати своїх навчених людей на дільниці - членів ДВК, спостерігачів або журналістів.

У 2012-му такої масової фальсифікації вже не буде. Застосовуватиметься адмінресурс, але йтиметься не про залякування, а про підкуп виборця. Вносите фото бюлетеня або покажете, за кого голосували, і отримуєте гроші. Будуть маніпуляції при створенні комісії. Якщо опозиція або громадяни хочуть цьому протистояти, їм треба тренувати людей для роботи у ДВК.

Анатолій БОНДАРЕНКО, у 2004 - один із адмінів сайту "Майдан", у 2011 - редактор програми візуалізації даних сайту "Тексти":

Владні технологи використовували набір різних тактик, який сумарно спрацював у другому турі.

Перша частина - застосування адмінресурсу, коли бюджетні та інші підконтрольні установи мали проголосувати так, як їм скажуть.

Друга - мобілізація свого електорату: плакати про "три сорти України", громадянську війну, про бази НАТО і ядерні могильники в Україні, про введення закордонних паспортів для поїздок у Росію тощо. Або коли псевдо-унсовці Едіка Коваленка ходили фашистськими маршами на камери "Інтера", а той розповідав, що нацисти підтримують Ющенка (це без жодних коментарів самого Ющенка).

Третя - розпорошення і залякування електорату конкурента (технічні кандидати, чутки про смерть Ющенка, що перемога неможлива).

Усе це вони доволі вміло реалізували. Маю сильне враження, що взагалі технологічно краще працювала команда Януковича - і з агітації, і з захисту своїх голосів. Це крім того, що вони приписали на Сході і Півдні мільйон-півтора голосів. І опір їхнім методам впливу на вибори здійснював не штаб Ющенка, а головним чином громадянські активісти.

Якби помаранчеві довели до кінця справу про "промійний сервер", то можна було би назвати конкретні цифри і конкретних виконавців фальсифікації.

Наскільки я пам'ятаю з оприлюднених у ЗМІ матеріалів, існував комп'ютер, який отримував дані по протоколам раніше за комп'ютери ЦВК. І тоді люди, що керували процесом, могли давати вказівки на територіальні комісії переписати протоколи: скажімо, подивилися, що не вистачає 15% і розкидали по дільничим комісіям - мовляв, допишіть стільки-то.

Особисто я вважаю, що головна фальсифікація відбувалася на рівні протоколів дільничих, а потім територіальних комісій, тим більше що зробити перерахунок бюлетнів у нас в масштабах країни технічно неможливо.

Цікаво було би підняти стенограми, щоб подивитися, які докази наводила команда Ющенка у Верховному Суді на початку грудня 2004 року, але вони, здається, використовували роздруківки з сайтів, наприклад з того ж таки "Майдану".

Не було встановлено ролі голови ЦВК Ківалова та Медведчука - людей, які начебто відповідали за переписування результатів виборів. Здається, були засуджені до умовного ув'язнення декілька пішаків - однак це не стало пересторогою майбутнім фальсифікаторам - рівень смішний, якщо порівнювати з масштабами підробок.

Штабна опозиція повністю програла по всім напрямкам. Вони програли по "домовленостям" із владою (ходили чутки, що Порошенко вів переговори з Ківаловим про "чесність" виборчого процесу), Микола Катеринчук із командою провалив юридичний захист виборів і так далі.

І якби не розлючений народ, то опозиція би пролетіла, як фанера над Парижем. Цікаво, але можна сказати, що президентство Ющенка було таке саме недолуге, як боротьба його штабу за перемогу.

Хто дав відповідь на марші "унсовців" Коваленка? Громадянські активісти. Хто розробив протидію інформаційній війні про ядерні могильники і громадянську війну? "Пора" з її наліпками "Вони брешуть". Хто зупиняв адмінресурс? Пересічні громадяни, які самоорганізувалися, як це відбувалося, наприклад, у Сумах або в Києві.

Один із прикладів - лист за підписами "Пори" і "Майдану", розісланий на адресу тих ДВК, де за результатами першого і другого туру були зафіксовані проблеми. Він став результатом громадянського моніторингу - за повідомленнями про порушення в першому і другому турі на створені "Майданом" гарячі лінії.

З потоку повідомлень спершу відфільтрували конкретні прізвища, а потім - адреси конкретних ДВК. І надіслали туди ввічливого, але суворого листа - мовляв, ініціатива "Пора" стежить за вами. Якийсь нардеп потім обурювався з трибуни ВР, що головам комісії погрожують.

Хоча варто зазначити, що спайка "громадянські активісти - опозиційні політики", якщо вдавалася, виходила вдалою. Згадаймо для прикладу, як знайшли склад із десятками тон нелегальних агіток про "три сорти" та іншу маячню - сайту "Майдан" цю інфу повідомив один із працівників складу, "Майдан" повідомив штаб Ющенка, той відправив на склад нардепа.

Щодо виборів 2012 - необхідно вивчати новий закон. Однак скоріше за все, якщо не буде значної кількості якісних спостерігачів та членів комісії від опозиції, то нічого гарного для опонентів влади ці вибори не принесуть.

Олександр ПОПОВ, у 2004 - комерційний директор телекомунікаційної фірми, у 2011 - інформаційний аналітик:

Методи впливу на виборчий процес прості і зрозумілі. Їх було апробовано ще в Мукачеві у квітні 2004 року:

а) залякування тих, хто залежить від адмінресурсу - бюджетників. Причому з метою, щоб ходили на вибори, а "ми все, мовляв, будемо знати і хто проголосує не так, постраждає". В адміністрації є різні відділи (освіти, охорони здоров'я) - і там збирають профільні групи бюджетників і розповідають їм про "деструктивні сили" і "стабільність". "Підтримати стабільність і добробут мусите не тільки ви, але й члени вашої родини, підлегли тощо";

Якщо таку політінформацію проводити достатньо довго (а вони проводили її з 2002 року, коли провладний блок "За Єдину Україну!" програв по мажоритарці), то підміна понять зрештою впливає на свідомість людей. Їм нав'язують протиставлення, які не можна протиставляти - зростання добробуту і воля виборю.

б) Таку ж саму політінформацію проводили серед силовиків. Якоюсь був присутній на такому заході в армії - за радянських часів він називався "спільна інформаційна нарада" - коли приходять офіцери і починає говорити про розхитування державного човна. І розказує про, умовно кажучи, члена "Нашої України" з, умовно кажучи, Жашківського району, який, умовно кажучи, напився і втопив колгоспну касу. Або Ющенка, який продасть країну НАТО і скоротить міліцію. Або про "Україну без Кучми", яка побила міліцію. Створюють образ, з якого випливає "Коли ви будете бити опозиціонерів, ви будете робити потрібну для країни благородну справу"

в) мобілізація дрібного криміналу для створення атмосфери певного страху. Це можуть бути бригади, спортсмени "борці за грошові знаки" або люди, які нещодавно вийшли за амністією - останнім треба відмічатися в міліції, що вже є способом тиску. До речі, на 20-річчя Незалежності була амністія - влітку вийшло близько 14 тисяч людей.

У Мукачевому не було потреби навіть когось привозити - ці всі люди були вже на місцях - це ж прикордонний регіон з відповідними нелегальними угрупованнями. В Київ у 2004-му їх масово завозили. А зараз вони вже тут, у столиці живуть і обіймають високі посади.

Отже, на виході маємо поєднання нібито агітації за стабільність із впливом на членів дільничних комісій і створення груп підтримки з мобілізованого криміналу.

І результат - невідповідності в 6418 протоколів ДВК і 116 протоколів ТВК на другому турі. Про це говорить Світлана Тараненко, яка готувала ці дані для судового процесу 3 грудня 2004, коли було прийнято рішення про переголосування другого туру.

Як із цим боротися? Мукачівський досвід був врахований, опозицією в тому числі. Опозиція побачила, що мало ввести у виборчі комісії своїх людей, їм ще треба забезпечити підтримкою, щоб вони могли працювати. Закон тоді дозволяв участь журналістів у процесі від початку до кінця, тому підтримку могли забезпечити спостерігачі і люди з журналістськими посвідченнями.

Тож протягом теплого періоду 2004 року діяли вишкільні тренінги - як визначити порушення, як діяти, коли вам не дають зафіксувати порушення документально, як скласти протокол тощо. Якщо ми згадаємо, то на другий тур у проблемній області вдалося спрямувати велику кількість спостерігачів - 22 листопада вони стояли на Майдані, але після ухвали про переголосування самі зголосилися і поїхали спостерігачами, часто на свої гроші. Це робили і опозиційні партії, і громадянські організації.

Заклик сайту "Майдан" "Прийдіть і захистіть свій вибір" теж не був закликм виходити прямо зараз, після першого ж туру на Майдан. Це був заклик іти на виборчі дільниці. Приходиш із друзями, всі один одного знають - 1500 чоловік на дільниці, це ж усього три будинки.

Право быть Президентом

На фото: Виктор Ющенко на службе в погранвойсках Советской Армии
Примерно в это же время Виктор Янукович отбывает второй срок в тюрьме

У Ющенко на плече автомат.

Януковичу автомат выдавать не имеют права - он рецидивист-уголовник

Кому вы доверите свою страну?

Саморобна листівка, яку розповсюджували у грудні 2004 року

Володимир Б'ЯТРОВИЧ

Анатолій БОНДАРЕНКО

Олександр ПОПОВ

Дмитро ПОТЕХІН

Тетяна МОНТЯН

Коли біля дільниці мирно прогулюються 50 чоловік, то голова ДВК трічі подумає, перш ніж фальсифікувати вибори. А були ж іще рекомендації супроводжувати протоколи аж до ТВК, відстежувати їхню здачу.

На першому турі таких людей було небагато, але вони створили фундамент для подальших ініціатив, для створення того, що отримало назву "Нічна Варта". Це був яскрав аргумент проти дрібного криміналу і для оздоровлення атмосфери.

Кілька десятків машин із стандартним екіпажем (водій, юрист, журналіст, по можливості ще хтось спортивний) координувалися одним центром, отримують інформацію з "гарячих ліній", передають інформацію у стрічку новин і можуть оперативно зібратися в тій чи іншій точці міста. У влади банально не вистачило людей, щоб цьому протистояти.

Дмитро ПОТЕХІН, у 2004 - координатор громадянської ініціативи "Знаю!", у 2011 - директор Групи європейської стратегії:

2004-ий - це постійні зустрічі, зовнішнє спостереження та обшуки СБУ, спроби відкатів, теорії змови та антизахідний шовінізм, підкидання крадених речей, бюрократичні донори, несподівані герої, звинувачення у неефективності через недотримання параметрів запланованих багато місяців тому проєктів, брак розуміння, мільйонні бюджети, дешеві готелі, розбиті дороги, нічні потяги, підлеглі генерали, дорослі діти, фантастичні колеги, непорозуміння та сварки, неймовірні ідеї, втома та ейфорія, "воно працює!". Звичайна революція, одним словом. :)

Мабуть, найбільшими загрозами були міфи. Пропаганда виховувала конформізм, поширюючи серед громадян міф про можливість відстежити, за кого проголосував конкретний виборець. Фактично це приховане залякування.

Після успіху Помаранчевої революції Леонід Данилович розповідав, як він забезпечив її мирний перебіг. Натомість до того, як мільйони українців вийшли на вулиці та захистили своє право, цей Ганді з Південмашу переконував, що вибори будуть брудними, але революції не буде.

Подолання цього міфу та успішний захист права голосу прямою дією викликало збільшення кількості голосів за кандидата від опозиції під час переголосування другого туру.

Також були систематичні спроби зниження мобілізації через поширення міфу, що захищати свій голос не тільки ризиковано, але й мало-ефективно.

Були спроби прив'язати громадянські кампанії до екстремізму-націоналізму та політичної опозиції. Але відсутність залежності громадянського руху від опозиції дала можливість створити мережеву структуру - доволі мобільну й тому ефективну.

Штаб Ющенка взагалі був закритою структурою, а після історії з отруєнням там замість світогляду запанувала параноя. В результаті штабна система паралельного підрахунку голосів, за яку відповідав Катеринчук, взагалі накрилась і за документальними свідченнями фальсифікації юристи, які представляли Ющенка у Верховному Суді, звертались до мене та ще декількох людей.

Звісно, свідчень фальсифікації не було б, якби не люди, які знали свої права, мали бажання та можливість їх захистити. Ми тільки їм допомагали.

Виборча історія Ющенка вчить, що чесні вибори та верховенство права взагалі - це необхідна умова розвитку, але недостатня. Це, звісно, якщо припустити, що вона вчить. От Януковича, здається, цей урок оминув.

Це вже не новина для тієї частини нашого громадянського суспільства, яка вирішила, що якщо за неосовковою нанооплісню проголосувало достатньо багато виборців, то її треба називати президентом аж до наступних "виборів".

Складно зрозуміти інше - чому фактична стратегія спротиву, за умовчання прийнята громадою, виходить з того, що контекст зараз той самий, що був напередодні 2004-го? Навіщо чекати чергових псевдовиборів, щоб відновити дію Конституції? Це вимагає визнання громадянами

факту узурпації влади. Процес цей триває, але на разі такими темпами, що вибори настануть швидше. Чи ні?

Тетяна МОНТЯН, у 2004 - адвокат, у 2011 - адвокат:

Завжди і всюди головним є мотивувати людей. Це стосується будь-якого процесу, в тому числі й виборчого. Так було і у 2004 році, так буде і наступного року. Хто найкраще мотивує членів виборчих комісій, той і реально впливатиме на результати виборів.

Мотивація може бути якою завгодно - від банальної пропозиції грошей до вишуканого залякування. Багато хто в 2004 році працював на Януковича/Ющенка абсолютно щиро, бо був переконаний, що Янукович/Ющенко - більше зло.

Єдиним способом впливати на членів виборчих комісій було діяти на них юридичними методами, "втягувати їх на світло". Єдине, що було треба - показати, що ти здатен швидко зреагувати на порушення. Щоб люди бачили, що вони - під пильним наглядом.

Пересічні громадяни, з яких складається абсолютна більшість виборчих комісій, значно сміливіше порушують виборче законодавство, коли знають, що їм за це нічого не буде. А якщо вони знають, що наслідком їхніх пакостей стане реакція з непередбачуваними наслідками, то вони вирішують краще відсидітися бездіяльно.

У 2004 році я на громадських засадах разом із іншими активістами сайту "Майдан" займалася виборами у Миколаївській області, у процесі яких виробила ефективну технологічну схему роботи юридичної служби.

Отже, потрібна реакція на порушення - у вигляді юридично бездоганно складених скарг чи заяв. Навіть якщо їх не реєструватимуть у канцеляріях судів чи прокуратур, їх слід тупо відсилати поштою з повідомленням про вручення та з актами, підписаними будь-якими свідками, про те, що "в канцелярії відмовилися зареєструвати".

Такі дії дозволяють: а) уникнути ганьби в суді, коли опозиціонери мовчали як риби у відповідь на просте запитання "Де ваші скарги щодо порушень на окремих дільницях?" чи щось белькотили про Європейську конвенцію з прав людини; б) здійснювати вплив на членів виборчих комісій, про що вже йшлося вище.

Колір прапорів, під якими "пани б'ються", людям у провінції абсолютно байдужий. Політизована людина в українській глибинці завжди вважалася трохи (а то й не трохи) хворою на голову. Але втрапити в суд - означає привернути до себе увагу, чого люди, в тому числі і задіяні у виборчому процесі - панічно бояться. Їм краще сидіти у своїй зручній нірці.

Так було у 2004-му, так буде і у 2012-му. Кожен член виборчої комісії розуміє, що ця влада зарекомендувала себе не найкращим чином, що ПР активно саджає своїх - не заради абстрактної справедливості, звісно, а лише для того, щоб "звільнити рибні місця" і продати їх повторно. Люди не хочуть класти за це голову, а хочуть просто пересидіти війну. І суд їм зовсім не потрібен.

Нашій політизованій публіці давно вже час зрозуміти, що ані влади, ані опозиції в нинішній Україні не існує. Існують лише конкретні присвоєвачі конкретного ресурсу, які змінюють кольорові пов'язки в залежності від конкретної ситуації "тут і зараз". Цим людям важливо "висунутися" на конкретній території, тому що контроль над цією територією, над цим ресурсом дає додаткові козири в торгівлі за ще більш жирні шкварки на більш високому рівні. Тому кожен зацікавлений розвивати свій ресурс і знищувати чужий. От останній закон про вибори - опозиція і влада разом пішли на все, щоб усунути "Свободу", УДАР та інших дрібних конкурентів. У вузькому прошарку тих, хто цікавиться політикою - обурення, хоча було б чим обурюватись, адже все закономірно. Ну, навіщо БЮТівцям та "Фронт-змінівцям" конкуренти на власному електоральному полі?!

Пересічні люди в провінції завжди інтуїтивно підтримували "протівсіхство". Бо там дивляться

на конкретну людину, а не на колір її прапору. І оцінюють людину по її реальних справах та особистих характеристиках - чи допомагає громаді, чи здатна порозуміти з сильними світу цього з користю для себе та інших, тощо.

Якщо людина в провінції має хоч якусь владу та хоче допомагати іншим людям - своїм землякам, вона просто змушена приєднуватися до переможців. І у провінції ніхто не буде звинувачувати якогось Василя Пупкіна лише за те, що він був у БЮТ, а тепер він у ПР. Там дивитимуться, що він реально зробив.

І якщо в нього буде авторитет, здобутий завдяки реальним справам, то такий Пупкін зможе залучити місцевих працівників з ним - чи навіть голосувати за нього на виборах. А якщо ні, то жоден адмінресурс не допоможе.

Не треба перебільшувати силу адмінресурсу. Це в Києві він звучить грізно, але поки дійде до ДВК у якомусь селі, то тон дуже змінюється. Влада може пробувати впливати, але якщо конкретні представники влади в даній місцевості неавторитетні, то наказ зверху сприймається зовсім інакше. Це вже питання місцевих - чи підкоряться таким вказівкам.

Якщо голова РДА не дуже впливовий серед місцевих "літок", то його вказівки тупо саботуватимуть. Є численні випадки, коли люди працювали проти своєї номінальної політичної сили, щоб підставити керівника штабу. Завжди треба дивитися на конкретні умови в конкретному районі, на конкретній дільниці.

Коли я приїхала у 2004 році на Миколаївщину, то місцеві штаби Ющенка абсолютно ігнорували вибори. Бо вони призначалися за принципом "А ну, хлопці, хто хоче грошей, записуйтеся до нас у штаб та давайте 50 (чи скільки там) відсотків відкату".

Там і кінч не валявся - тому що вони від Києва далеко, і вони не вірили, що Ющенко виграє. А якщо й виграє, слухно вважали вони, то все одно "розподіл слонів" буде відбуватися без врахування того, хто і як попрацював на виборах.

Єдиного, хто нормально і якісно працював на Ющенка в Миколаївській області - керівника штабу Братського району - потім самі ж "помаранчеві" і кинули. Так само кинули і людей з "паралельних" штабів, які з огляду на бездіяльність штабів офіційних - відокремилися та реально пахали на результат. Такі наслідки виборів черговий раз лише укріпили переконання провінціалів, що "всі вони однакові, і пішли вони всі... у пішу еротичну мандрівку".

Люди на місцях, які складають кадровий резерв ТВК і ДВК, завжди діють, виходячи із власних інтересів. У них всіх є свій дрібний ресурс, своє вузеньке коло місцевої "літки". Зазвичай люди не оцінюють ситуацію в довгостроковій перспективі, з точки зору інтересів усього суспільства і країни.

Тобто люди не проти "глобального порятунку країни", але на першому місці в них стоять короткострокові інтереси - заробити грошей, не роздратувати впливових авторитетів у регіоні, не "засвітитись" випадково з негативними для себе наслідками. А потім уже зважуються середньострокові перспективи - наприклад, показати себе при нагоді з позитивного боку, продемонструвати свою корисність та здатність вирішувати питання трохи вищого рівня, ніж поточний, познайомитися з кимось впливовим, що може принести певні дивіденди в майбутньому, тощо.

Пересічні люди прекрасно розуміють, що глобальні речі для них недосяжні, і тому звинувачувати їх за небажання "боротися за мир у усьому світі" - наївно та безглуздо. Насправді люди в провінції прекрасно розуміють висоту своєї "стелі" - а тому цілком логічно, що вони намагаються не витратити ані матеріальні ресурси, ані власні невідновлювані нервові клітини - на проблеми, вирішення яких все одно знаходиться поза межами їхньої компетенції. Вони усвідомлюють, що апіорі нездатні глобально змінити "правила гри" - а тому всього лише діють максимально ефективно в рамках існуючих правил.

Виходячи з вищевикладеного, констатую: один із небагатьох способів впливати на пересічних людей, задіяних у виборчому процесі - це суд та прокуратура. Жодному голові ДВК не хочеться провести півдня в судах, подалі від своєї території (де в цей час, можливо, "рулитиме" заступник - конкурент та ворог по життю), та ще й отримати рішення суду про визнання власних дій неправомірними, або довго та нудно "відлічуватись" в прокуратурі навіть після закінчення виборчого процесу.

Суто юридичні дії, якщо вони добре підготовлені - мінімізують найбільш відверті порушення у найбільш відвертий спосіб - дають зрозуміти голові і членам ДВК та різноманітним місцевим чиновникам, що кожна їхня неправомірна дія буде оскаржена в суді та в прокуратурі. Люди в провінції суддів та прокурорів усе-таки бояться, і цим слід користуватись по максимуму.

А взагалі будь-кому, хто хоче добитись реального електорального успіху, треба нарешті припинити нести абстрактну політиканську ахінею та почати пропонувати реальні речі, дійсно цікаві та корисні людям; знаходити впливових прихильників на місцях та преміювати їх реальними бонусами - без кидалола.

Але ж для цього треба наполегливо працювати щоденно, створювати та розвивати структури на довгострокову перспективу - а не лише пиляти бюджети під час виборчої кампанії.

Павло Солодько,
редактор "Історичної Правди"
istpravda.com.ua

КИЇВСЬКА МІСЬКА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ

Шановні кияни і гості столиці!

В зв'язку з початком передвиборчої кампанії по виборам Президента України, Київська міська державна адміністрація повідомляє про тимчасову заборону трансляції в громадському транспорті радіо "Шансон".

Трансляція цієї радіостанції в ефірі може бути розцінена, як агітація за кандидата в Президенти України В. Януковича.

Просимо вибачення за тимчасові незручності.

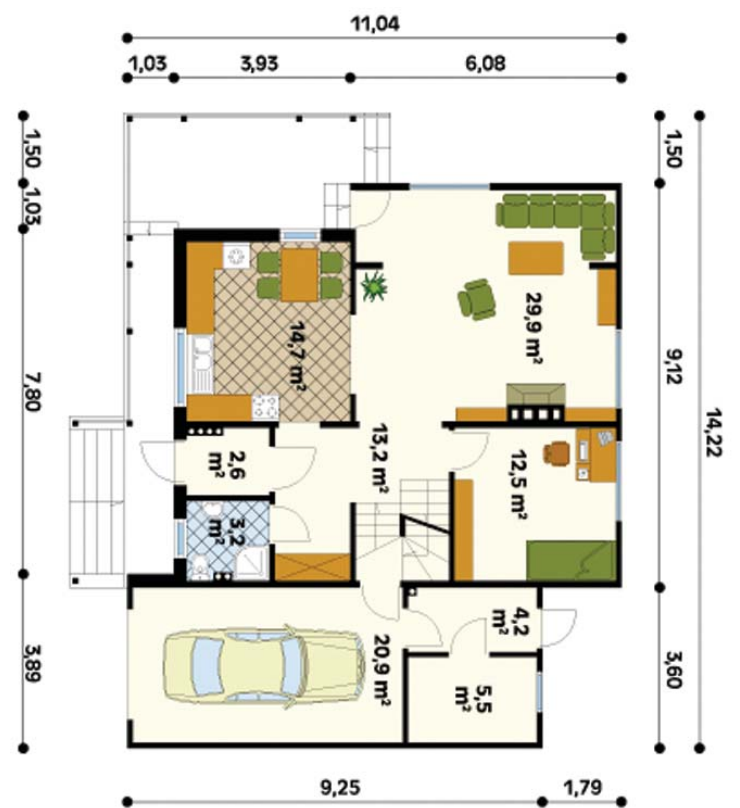
З повагою,
Заступник керівника КМДА
О. Биструшкін

www.eko-bud.com.ua

м. Львів,
вул. Володимира Великого, 18, 7-й пов.,
тел.: 032 234 02 97; 032 242 54 80;
8 067 372 97 20; факс: 032 297 60 97.

Площа забудови – 141,5 м²
Загальна площа – 174,2 м²
Мінімальні розміри ділянки – 24,72 x 22,04 м

Сучасний екологічний будинок - під ключ - вперше у Львові!

«Сучасний екологічний будинок – під ключ!» – якісний, енергоощадний та комфортний котедж ручної роботи, побудований за інноваційною (ноу-хау) каркасною технологією при використанні дерева, цегли, інших екологічних матеріалів, зі стовідсотковим ступенем готовності, надійний термін експлуатації якого – необмежений, з мінімізованими витратами на обслуговування. Компанія «Еко-Буд» використовує сучасні технології, які відзначаються високими тепло-, звукоізоляційними, енергозберігаючими, протипожежними характеристиками, вологонепроникними властивостями, легкістю та міцністю конструкції будинку, можливістю використання будь-яких матеріалів для зовнішнього та внутрішнього облицювання, комфортабельністю проживання та визнані найкращими з погляду економії коштів, матеріалів, технічних засобів, робочої сили, термінів будівництва незалежно від пори року. Компанія «Еко-Буд» будує сучасні малоповерхові споруди в т.ч. громадського та комерційного призначення, надбудовує (добудовує) поверхи та мансарди.